

Nieuwsbrief 51

April 2014

Kenia

Lodwar

Inleiding.

Toen we half januari in Lodwar in het noorden van Kenia aankwamen gaven de mensen al door dat de temperatuur erg hoog was.

Nou dat hebben we ervaren. Extreme hitte. De hoogste temperatuur die we gemeten hebben in de volle zon was 59,6. In de schaduw is het dan 12 tot 15 graden lager. Het was af en toe wel afzien, maar je gaat er op den duur ook wel wat aan wennen. Ons devies was "niet klagen over de hitte, maar gewoon doorgaan". Natuurlijk moet je goed water drinken en ook zorgen dat je voldoende rust hebt. Behalve dat Ben twee keer malaria kreeg zijn we niet ziek geweest. We waren er vroeg bij dus de klachten vielen mee. De planning was dat we tot eind februari zouden blijven, maar omdat er nogal het een en ander te doen was en eigenlijk ook op verzoek van de bisschop, zijn we tot eind maart gebleven. Het was heel zinvol om weer mee te werken in de projecten. We hebben kunnen zien hoe de staf het werk, dat we jaren geleden begonnen zijn, voortzet. Weliswaar op een wat meer Afrikaanse manier maar toch. De meesten stafleden werken met veel verantwoordelijkheidsgevoel en proberen de kinderen en de ouderen zo goed mogelijk van dienst te zijn.

In Turkana is nog steeds een groot gebrek aan voedsel. Voedsel is erg duur geworden, vooral melk en levensmiddelen, maar ook brandstof.

Men hoopte dat de nieuwe opzet van bestuur, nl. van landelijk bestuur naar kleinere bestuurseenheden, counties genoemd, de situatie zou verbeteren maar tot heden is hier nog niet veel van te merken. Wel zie je veel nieuwe dure auto's rijden, belastingen zijn verhoogd en veel nieuwe banen gecreëerd. Maar voor de "gewone man" is er nog weinig positiefs uit gekomen.

De stad

In de stad is men druk bezig om de straten op te knappen. Overal liggen hopen zand, straten zijn afgesloten en er is veel stof. Vanaf onze woonplaats, een heuvel, zie je een grote stofwolk boven de stad hangen. Complete chaos in het verkeer en heel gevaarlijke situaties. Men is begonnen met één straat te asfalteren maar het schiet niet erg op.

Wonen

We hebben gewoond in ons voormalige huis op de heuvel. Het is een heel eenvoudig huisje, maar het was erg goed wonen, Een rustige plaats, mooi uitzicht en meestal een briesje, soms wel afgewisseld met een harde wind en veel stof.

De bisschop, onze buurman, kwam regelmatig even langs evenals zijn huisgenoot

In deze nieuwsbrief willen we over een paar situaties vertellen waar we mee te maken kregen in de projecten en ook over de voortgang in het St. Luke's het internaat voor dove kinderen en het Ewoi programma.

St. Luke's internaat

In het internaat wonen momenteel 92 kinderen. Tijdens de schoolvakanties gaan deze kinderen naar huis. Ze zien er allemaal gezond uit, waren goed gegroeid en de kinderen zijn blij met de kans die zij hier krijgen om naar school te gaan en natuurlijk om te kunnen communiceren in hun

eigen doventaal. De staf zorgt goed voor de kinderen en de sfeer was positief. Wel waren er altijd problemen die een oplossing vroegen. Zo was duidelijk dat de financiële situatie niet rooskleurig was. Terres des Hommes heeft de sponsoring gestopt omdat men vindt dat het internaat nu na tien jaar hulp, zichzelf moet kunnen bedruipen. Dat is natuurlijk niet mogelijk hier in Turkana, een van de armste gebieden van Kenia. Het bestuur moest maatregelen nemen om de kosten te drukken.

Omdat de staf erg uitgebreid was zijn de contracten van vier mede-werkers niet verlengd en aan een medewerker is een parttime baan aangeboden.

Een ander probleem is de stijgende kosten van voedsel en transport. Gelukkig wordt het internaat gesponsord door "Stichting vrienden van Effatha", maar we zullen daarnaast ook moeten uitkijken naar andere mogelijkheden.

De co-ordinator die de leiding (op afstand) van Ben had overgenomen is gestopt en is nu opgevolgd door Tata, die eigenlijk de dagelijkse leiding al uitvoerde. De lijntjes naar het diocese zijn nu korter geworden en daardoor veel overzichtelijker. We hebben er alle vertrouwen in dat deze veranderingen de organisatie van het internaat ten goede zal komen.

Ewoi programma.

Terwijl we dit schrijven zijn er 130 ouderen op de compound van Ewoi die vandaag allemaal onderzocht worden op oogafwijkingen. Spaanse oogartsen organiseren jaarlijks een "eyecamp". Na het onderzoek worden oogoperaties uitgevoerd en oogziekten behandeld. Blinden komen in het ziekenhuis en gaan ziende weer naar huis meestal dankzij een staaroperatie.

Hieraan gaan huisbezoeken vooraf en de ouderen moeten begeleid worden.

Na het onderzoek ontvangen de ouderen een pakje mais/bonenen (1 kg.) en een stuk zeep.

Degenen die niet kunnen lopen worden vervoerd met de pick-up. Deze activiteit vraagt veel organisatie-vermogen van de Ewoi staf.

De dagopvang voor de meervoudig gehandicapte kinderen verloopt naar wens. Twee dagen per week worden 10 kinderen thuis opgehaald. Ze worden opgevangen in een speciale ruimte waar alles aanwezig is om de kinderen te verzorgen en te vermaken. De medewerkers doen dit werk met grote toewijdwijding en de kinderen beleven er veel plezier aan. Met sommige ouders is het erg moeilijk samenwerken maar met tact en kennis van de cultuur komen de verzorgsters een heel eind. In de gezinnen krijgen de gezonde kinderen krijgen alle aandacht en het gehandicapte kind wordt letterlijk en figuurlijk op een afstand gehouden.

De kinderen lachen en hebben plezier als ze de auto horen die hen komt en huilen als ze rond vijf uur weer terug gebracht worden. Een bijzondere activiteit die de eerst is in zijn soort in Turkana. Hopelijk komt er een vervolg in andere plaatsen.

Simon.

Simon is een jongen van ongeveer 10 jaar. Hij is zwaar gehandicapt, maakt voortdurend onwillekeurige bewegingen, stoot wat klanken uit, heeft contracturen en is erg mager.

Via de catechist van de parochie is Ewoi met Simon in contact gekomen.

De moeder van Simon was zeer begaan met haar zoontje. Ze zorgde goed voor hem, droeg hem op haar rug of op haar heup en gaf hem veel aandacht. Er waren nog twee oudere schoolgaande kinderen en een baby van 3 maanden. Tot veler verdriet overleed de moeder van Simon vorig jaar november na een kort ziekbed. Al snel had de vader een andere vrouw.

Zij kwam uit de bush en ze ziet de gehandicapte jongen alleen maar als ballast.
De catechist vroeg Ewoi om de jongen op te nemen in de dagopvang.
Ewoi medewerkers gingen ter plaatse op bezoek en besloten Simon op te nemen voor twee dagen in de week. De jongen had het reuze naar zijn zin. Hij kreeg veel aandacht, werd goed gewassen en kreeg lekker voedzaam eten. Zijn onrustige bewegingen werden veel minder. In januari verscheen de tweede moeder niet met Simon op de afgesproken plek en Joyce ging poolshoogte nemen. Zij kwam tegenover een zeer agressieve vader te staan. Hij schreeuwde dat hij niets met Ewoi te maken wilde hebben en dat ze moest verdwijnen. Voor Joyce zat er niets anders op dan te gaan. Simon huilde hard want hij wilde mee met Joyce. We hebben de zaak een paar weken laten rusten en contact opgenomen met de catechist. Deze heeft met de familie gesproken en vader vertelde dat ook ziek was net als zijn vrouw en daardoor gestrest was over de hele situatie. Zijn tweede vrouw kon de jongen niet naar de auto brengen want zij moest ook nog voor de geiten zorgen. De catechist en Joyce hebben gesproken met de voorzitster van de Small Christian Community die in de buurt woont en deze heeft toegezegd Simon 's ochtends klaar te maken en naar de auto te brengen. De vader bood excuses aan en vroeg of Ewoi Simon alstublieft weer wilde opnemen.
Simon komt nu weer naar de dagopvang en is weer als vanouds. Een tijd later brachten we een bezoek aan de familie om een boodschap door te geven. We vonden Simon in het zand, vervuild en hij droeg alleen een smerig shirtje. Moeder zat op een mat, met de kleuter op schoot. Beiden zagen er verzorgd uit. De kleuter was schoon gewassen en had schone kleertjes aan. Moeder, een Turkana vrouw, zag er kleurig uit, schoon, mooie kralen en fleurige kleding. De tegenstelling van moeder en kleuter met Simon was erg groot. Op de vraag van de Ewoi medewerkster waarom Simon zo vies was en alleen maar een oude smerige t-shirt droeg en verderop in het zand lag gaf de moeder een ontwijkend antwoord. Simon was inmiddels in tranen want hij had verwacht dat we hem zouden komen ophalen voor de dag opvang. Het was moeilijk voor ons om hem in deze situatie achter te laten. Hij was niet te troosten. Twee dagen later hebben we hem opgehaald.

De buurvrouw had hem klaar gemaakt en Simon werd met een brede glimlach in de auto gezet. Een dag konden we hem weer blij maken.

James

Jaren geleden bezochten we na een mobiele kliniek in een desolaat gebied een ernstig zieke oudere. In de buurt zagen we daar een jongetje tegen een hut hangen, naakt en ongewassen.
Zijn linkerbeen was misvormd. Hij kon voortbewegen met behulp van een stok waar hij als het ware aan hing. Na meerdere huisbezoeken en het zoeken van een sponsor kon de jongen geholpen worden.
Een medisch instrumentenmaker uit Kitale kwam om advies te geven en het proces te begeleiden. James werd opgenomen en een gedeelte van zijn been werd geamputeerd.
Toen de stomp genezen was kreeg James een prothese. Het was wonderbaarlijk hoe snel James met zijn prothese overweg kon, voetbalde en met een grote zwaai van de pick-up kon springen. Naarmate James groeide moest zijn prothese worden aangepast. We zijn meerdere van deze gevallen als James tegengekomen en vaak waren de ouders niet bereid om hun kind te laten helpen. We lieten James dan demonstreren wat mogelijk was met zijn prothese en dat deed hij met verve. Intussen had de bisschop van Lodwar het initiatief genomen om een internaat voor lichamelijk gehandicapte kinderen te openen. Daar is hij enkele jaren geweest. Hij had daar al snel de leiding over de kinderen en was een goede hulp voor de zuster die het internaat leidde. James zit nu op de basisschool in zijn dorp en hoopt in december examen te doen. Hij woont bij zijn familie. Hij is erg actief. In het weekend fietst hij naar Lodwar 20 km verderop. Zijn fiets beladen met brandhout of houtskool. Daar verdient hij wat mee. Hij vertelde dat hij een gedeelte van de winst besteed aan zijn

schoolkosten en de rest besteedt hij aan voedsel voor de familie.
Hij heeft zich ontwikkeld tot een stevige vrolijke Turkana jongen die straks graag verder wil leren. Hoe dan ook James zal het best redden in de toekomst. Op vallend was dat hij op eenvoudige wijze een duiventil had gemaakt van oude blikken, trots was op zijn dieren en plezier beleefde aan de vele duiven die hij zelf verzorgde.

Bericht van Agnes over Ewoi.

MY EXPERIENCE
On behalf of the board of Management of Ewoi Programme, the staff , the old and the multiple handicapped children, I wish to thank Annie and Ben for coming over to Kenya and assist in the programmes. We were able to work together with them to change some activities in the office. Like before, we were concentrating on the handicapped children and the old ones missed the attention and care from the office. We changed a little bit i.e. the care of the multiple handicapped children is twice in a week, Monday and Thursday and the home visitation to the elderly is Tuesday, Wednesday and Friday. On this way the work is balanced since the old ones also get more attention unlike before where the staffs did not have enough time for the old. The staff also have more working hours. Because of the changes in their work their salaries are increased because they are all hard working and committed. One can be proud of it.
During this time when Annie was around, she took over my job and assisted in the running of the office and I had time to take my leave.
The staffs and the clients were happy to see Annie and Ben back. They like that they come at least once in a while to visit them.
We wish to send our greetings to you all and we are very grateful for your continuing support of the Ewoi programme.

By Agnes Mana
(co-ordinator)

Bericht van Tata over St. Luke.

To the supporters of St Luke's Home for the deaf in the Netherlands.
Greetings from St. Luke's home for the deaf.
For your information, currently we have ninety four children boarding and ten day-scholars. Three girls and eight boys joined secondary education. This is the effort from all the well wishers from abroad, especially the Netherlands. Thanks for your continued support.
The children are very much happy, especially in the presence of Ben and Annie while they pay a visit to Kenia, Lodwar in the home for the deaf.

St. Luke's Home for the deaf appreciates your effort that you are offering to the hearing impaired and deaf children in Lodwar.
Children appreciated the donations from your country as they also got milk.
We know that last year had many breaks and challenges but we managed to overcome it, because of you and your friends great support. We stand firm to make sure that the running of St.Luke's Home continues smoothly.
Once again thanks for all what you did to the vulnerable deaf children.
Kind regards,
Tata Lokomar
(co-ordinator)

Hartelijke groeten en fijne paasdagen.
Ben en Annie Janssen

Annie en Ben Janssen
Jhr. N. van Rosenthalweg 28,
6862 ZW Oosterbeek
Bank: Fraters van Utrecht,
ABN AMRO te De Bilt
Rek.nr.NL89ABNA023.16.87.338
code1545.s.v.p.vermelden
Email: ben.anniejanssen@kpnmail.nl
Websites: **www.stichting–ewoi.nl** waarin opgenomen is:
www.ouderenhulp- ewoi-kenia.nl
en www.dovekinderen-kenia.nl
Stichting Ewoi Rabobank te Oosterbeek
Rek.nr NL05RABO0176937277